

สวัสดิ์พี่น้องที่รักทุกท่าน

วันนี้พระวรสารเชิญชวนเราทุกคนให้สังเกตความต้องการของผู้อื่น การสังเกตที่ไม่ใช่แค่เห็น แต่หมายรวมถึง ว่าเมื่อเห็นแล้ว เราลงมือทำอะไรบ้างเพื่อช่วยตอบสนองความต้องการของผู้อื่น ด้วย นักบุญยอห์น บอกเล่าถึงวิธีการที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำกับประชาชนที่ติดตามพระองค์ ผ่านเครื่องหมายอัศจรรย์ ที่ทรงไม่ได้ทำเพียงพระองค์เดียว แต่ทรงทำร่วมกับบรรดาศิษย์ และเด็กคนหนึ่งที่มีบางสิ่ง แม้ไม่มากแต่กลับกลายเป็นมากจนล้นเหลือเมื่อเขานำมาแบ่งปัน ในเรื่องราวอัศจรรย์ในพระวรสารวันนี้ ผู้เขียนได้เล่าไว้อย่างน่าสนใจทีเดียว พ่อไตร่ตรองและได้รับข้อคิดสามประการด้วยกัน

ประการแรก พระเยซูทรงทดลองใจศิษย์ของพระองค์ โดยตรัสถามด้วยคำถามที่ว่า **“พวกเรา จะซื้อ ขนมปังที่ไหน ให้คนเหล่านี้กิน”** หากเราเป็นศิษย์ก็คงแปลกใจไม่น้อยใช่ไหมครับ ที่ทรงตรัสถามเช่นนี้ เพราะด้วยจำนวนของประชาชนที่ติดตามพระองค์ในวันนั้นในพระวรสารเขียนไว้ว่า นับจำนวนผู้ชายได้ถึงห้าพันคน นั่นหมายความว่า ยังไม่รวมผู้หญิง เด็ก และผู้สูงอายุ ที่อาจจะมียูที่นั่นด้วยไม่มากนักก็พอ คงกลายเป็นเรื่องยุ่งยากมากที่ศิษย์จะช่วยพระองค์ในการหาอาหารเลี้ยงคนจำนวนมากขนาดนี้ และคงคิดว่า คนจำนวนมากขนาดนี้ กำลังเราเอง จะเลี้ยงอย่างไรไหว ถ้าเป็นพี่น้องล่ะครับ ในสถานการณ์เช่นนั้น พี่น้องจะคิดเช่นเดียวกับศิษย์บ้างหรือไม่? หรือจะตอบพระองค์อย่างไร มาดูคำตอบของศิษย์กันครับ

คนที่หนึ่ง คือ ฟิลิป เขาทูลตอบว่า **“ขนมปังสองร้อยเหรียญ แจกให้คนละนิกก็ยังไม่พอ”** หากพ่อคาดเดาว่าพระเยซูเจ้ากับบรรดาศิษย์มีเงินสำหรับใช้จ่ายร่วมกันอยู่ประมาณสองร้อยเหรียญ หรือเรียกว่าท่วมหมดหน้าตักจากทั้งหมดที่มีที่คิดว่าพอแบ่งออกมาจ่ายได้ ฟิลิปคงประเมินแล้วว่า จะได้ขนมปังมากน้อยเท่าไรจากเงินจำนวนนี้ ซึ่งก็คงไม่พอเลี้ยงคนจำนวนมากอย่างแน่นอน อีกคนหนึ่งคือ อันดรูว์ เขาทูลพระองค์ว่า **“เด็กคนหนึ่งที่มีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อน กับปลาสองตัว ขนมปังและปลาเพียงเท่านั้น จะพออะไร สำหรับคนจำนวนมากเช่นนี้”**

พระเยซูเจ้าทรงทดลองใจศิษย์ ก็เพื่อให้ศิษย์ของพระองค์มองออกไปให้ไกลกว่าจำนวนของผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่สอนให้บรรดาศิษย์

- มองให้เห็นว่า **“พวกเขาต้องการอะไร”**

- มีส่วนร่วมกับพระองค์ในการกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์แก่ประชาชน โดย “การคิดหาหนทางช่วยเหลือ”

- คึงสิ่งที่ตนเองมี และสิ่งที่ผู้คนต่างมี มารวมและนำไปแจกจ่ายแบ่งปันแก่กันและกันตามที่ “แต่ละคนต้องการ”

ประการที่สอง ไม่ว่าจะทรงกระทำการใด ทรงทำในนามของพระเจ้า พระบิดา “จงบอกให้ประชาชนนั่งลงเถิด...พระเยซูเจ้าทรงหยิบขนมปังขึ้น ขอบพระคุณพระเจ้า แล้วแจกจ่ายให้ผู้คนที่นั่งอยู่ตามที่เขาต้องการ ทรงกระทำเช่นเดียวกันกับปลา” พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ในนามของพระเจ้า ก่อนที่ทรงจะประทานสิ่งใด ทรงปรารถนาจะให้ทุกคนรับรู้ ว่า ของประทานของพระองค์นั้นมาจากพระเจ้า แม้จะผ่านมาจากผู้ที่เล็กน้อยที่สุดก็เป็นส่วนหนึ่งของ “ของประทาน” ที่มีค่าจากพระเจ้าด้วย ดังนั้น เมื่อทรงขอบพระคุณ พระองค์ไม่ได้ขอบพระคุณในของประทานเท่านั้น แต่ทรงขอบพระคุณความรักของพระเจ้าผ่านทางเด็กคนหนึ่งที่น่าสิ่งทีเขามี คือ ขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อนกับปลาสองตัวมาให้กับบรรดาศิษย์โดยไม่หวงแหน เพื่อให้แจกจ่ายแก่ผู้คนตามความต้องการของแต่ละคน

ประการที่สาม เมื่อคนทั้งหลายอิ่มแล้ว ทรงตรัสแก่ศิษย์ “จงเก็บเศษขนมปังที่เหลือ อย่าให้สิ่งใดสูญไปเปล่า ๆ ” บรรดาศิษย์จึงเก็บเศษขนมปังบาร์เล่ย์ที่เหลือนั้น ได้สิบสองกระบุง พระเยซูเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะสอนให้ศิษย์ของพระองค์ “เชื่อแม้แต่ในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นไปได้ยาก และทรงต้องการสอนให้ศิษย์รู้ว่า ในสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ ในเวลานั้น จงมองหาหนทางหรือวิธีการผ่านสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต และลงมือทำ ซึ่งผลที่ได้เหลือจะคณานับ” มากกว่านั้น ทรงปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะให้บรรดาศิษย์ของพระองค์ ได้มีส่วนร่วมร่วมกับพระองค์ในการกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ต่าง ๆ แก่ประชาชน เพื่อให้พวกเขามั่นใจในความช่วยเหลือของพระองค์ที่จะทรงทำให้การกระทำของพวกเขาเกิดผลประโยชน์อันสมประสงค์เสมอ กับผู้คนที่พวกเขาหยิบยื่นน้ำใจเพื่อช่วยเหลือ

พี่น้องครับ พระเจ้าทรงล่วงรู้ภายในจิตใจของเรา และผ่านทางองค์เยซูเจ้า ผู้ที่ไม่เพียงแต่ทอดพระเนตรเห็นเรา แต่เห็นถึงความต้องการและความจำเป็นของเราด้วย ขอให้เรามั่นใจในองค์พระเยซูเจ้า พระผู้ช่วยเหลือที่มีอำนาจกระทำการอัศจรรย์ในชีวิตประจำวันของเราผ่านผู้คนต่าง ๆ มากมายแม้แต่ในผู้ที่เล็กน้อยที่สุด **“จงเชื่อเถิด”**